

враг заграби престола му? Кой щеше да се погрижи за бедното дете? Целгуба ли? Тази змия... Какво ли кроеше и тя? Нямаше ли да ^{спрочи} ~~спрочи~~ някаква нова измама? Пратила писмо ~~да~~ ^у Иона... Той не вирваше... И все пак...

Сякаш нещо го удари в тила. Зави му се свят. Цялата кръв бягаше от мозъка му, ръцето му изстинаха... След миг се опомни. Потри с длан очите си.

- Болен съм... болен съм... - ~~се~~ ^и пошепна тихо той. - Няма да мога да издържа вече...

Чувствуваше се така изморен, ~~болен~~, изтощен, обрулен от живота. Цялото му тяло така жадуваше почивка, цялата му душа копнееше за отмора... Колко хубаво щеше да бъде така - да остане в къщи, да се погрижи за Мария, за себе си... за дома си... Може би той беше виновен и към Целгуба. Той бе отделил толкова малко време за тая жена. А тя бе млада, жадуваше радост, ^и веселба, накити, шумни празненства...

Да остане тая зима в Търново... Да се повесели на свадбата на Иона... Да се справи най-напред с тъмните сили, които се надигаха зад гърба му... Да ги укроти с благост...

Той затвори очи, залюлян от примамливи видения... И изведнъж скочи. Стисна челото си. Солун! Солун стоеше там, долу, сам, без защита... Умът ли си бе загубил? Той стисна челюсти. Сви юмруци. Докрай... докрай... Никакво тъмно чувство го тласкаше... Ще събереш сили. Ще се бориш. На смъртен одър да си, пак трябва да скочиш! Не е достойно за Калоян да се връща назад от замисленото дело. Докрай! Докрай!

Той се спусна, падна пред иконата на Чудотвореца.

Помогни ми, както ~~и~~ ^и до сега... ~~само~~ този ~~Бъ~~ ^и Бъ. Не ни напущай, не ни изоставяй, свети Димитре...

Сълзи потекоха от очите на царя. Но светецът го гледаше